

Stills from 10 Places in Tokyo, 2013, 10-channel video, black and white, sound, HD, 6 minutes

VISUALISING THE UNCONSCIOUS

When I saw the new work by Sutthirat Supaparinya in 2013 and realised that her images of ten places in Tokyo were referencing the atomic bomb dropped on Hiroshima in 1945, I was a bit shocked and felt at a loss to understand it as a Japanese. It was not easy for us to connect Hiroshima with the 2011 tsunami disaster and the loss of electricity supply due to the damage inflicted on a nuclear power plant. Nobody visualised this with images such as those in Supaparinya's video work then, but nonetheless, the video work documented the actual feelings of the people at that time.

In 2011, the Great East Japan Earthquake took place in Japan. It caused not only the natural damage to be expected from a large-scale earthquake and tsunami, but also the human suffering resulting from the Fukushima Daiichi nuclear power plant accident. Some residents of the area were forced to leave home to escape radioactivity, but others were not able to leave. And the fear of the radioactivity and the swirling rumours about it created challenges for the people involved in the reconstruction of Fukushima. Since 2011, it goes without saying, Japan has changed, but it is difficult to depict the fear and the feelings of the people involved precisely because they are not visible, just as the radioactivity from the Fukushima plant is not visible to the eye.

The 2011 earthquake showed us how Japanese society had come to depend upon nuclear power. But as I have mentioned, the fear of radioactivity -- or of nuclear weapons in other words -- has spread invisibly. Following that line of thought, 10 Places in Tokyo may expose the reality of the fear felt by people in Japan, even if that fear is not well founded.

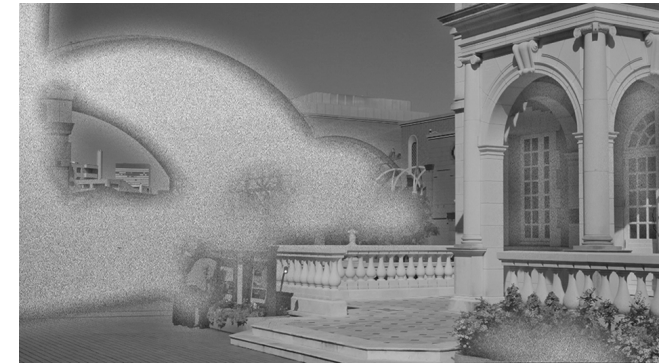
In this context, this work reminds me of a film, *I Live in Fear* (Ikimono no Kiroku), directed by Akira Kurosawa in 1955. Kurosawa created the film in the aftermath of the 1954 Bikini Atoll H-bomb test which released a huge amount of radioactivity, killing one crewman on the Japanese fishing boat Lucky Dragon 5. The film showed a way to confront worldwide concern over the nuclear issue head-on. In the film, the elderly protagonist, drowning in fear of the atomic bomb and radioactive fallout, tries to emigrate to Brazil, is stopped by his family, and in mounting confusion sets fire to his own factory before being committed to a mental hospital. He looks up at the sun and exclaims, "Earth is burning." Natural human instinct is displayed so clearly that we, the viewers, must question who here is really insane.

I am impressed by the speed with which Kurosawa reacted to the Bikini Atoll test and its aftermath. In the same way, Supaparinya's work seems to me questioning the reality in contemporary Japan very critically. And I am surprised that her work is almost the only one that tries to visualise the Unconscious in Japan today.

Hiroko Tasaka, curator at Tokyo Photographic Art Museum

Jennifer King, English editing
Mary Pansanga, English translation to Thai

Installation Team
Keystone Studio Co.,Ltd

Stills from 10 Places in Tokyo, 2013, 10-channel video, black and white, sound, HD, 6 minutes

VISUALISING THE UNCONSCIOUS

เมื่อครั้งที่ฉันเห็นผลงานชิ้นใหม่ของสุทธิรัตน์ ศุภปริญญา เมื่อปีพ.ศ.2556 และตระหนักได้ว่าภาพลึกลับสถานที่ในโตเกียวเหล่านั้นของเธอ อ้างอิงมาจากเหตุการณ์การทิ้งระเบิดปรมาณูที่เกาะอิโรชิม่า เมื่อปี พ.ศ. 2488 ฉันสะเทือนใจและรู้สึกถึงการขาดความเข้าใจในในฐานะของคนญี่ปุ่น มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับพวกเราที่จะเชื่อมโยงเหตุการณ์ที่อิโรชิม่ากับเหตุภัยพิบัติสึนามิ เมื่อปีพ.ศ.2554 และการขาดแคลนแหล่งพลังงานไฟฟ้าอันเนื่องมาจากความเสียหายที่เกิดขึ้นกับโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ไม่มีใครมองเหตุการณ์เหล่านี้ ออกได้เป็นภาพต่างๆเหมือนอย่างในผลงานวิดีโอของสุทธิรัตน์ในตอนนั้น แต่อย่างไรก็ตามผลงานวิดีโอชิ้นนี้ก็ได้บันทึกความรู้สึกต่างๆที่เกิดขึ้นจริง ของผู้คน ในช่วงเวลานั้น

ในปีพ.ศ.2554 ได้เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ทางฝั่งตะวันออกของประเทศญี่ปุ่น เหตุการณ์นี้ไม่เพียงแต่สร้างความเสียหายทางธรรมชาติ ซึ่งพอจะคาดเดาได้จากการเกิดแผ่นดินไหวขนาดใหญ่และสึนามิ แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ยังสร้างความทุกข์ทรมานให้กับผู้คนที่ได้รับผลกระทบจากอุบัติเหตุ การระเบิดของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ฟูกูชิมะไดอิจิ ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นถูกบังคับให้ต้องทิ้งบ้านเรือนตัวเอง เพื่อหนีจากการรั่วไหลของสารกัมมันตภาพรังสี แต่ก็มีบางคนที่ไม่สามารถหลบหนีได้ ความกลัวสารกัมมันตภาพรังสี รวมถึงข่าวลือต่างๆนานาเกี่ยวกับเรื่องนี้สร้างความอึดอัดและความยากลำบาก ให้กับกลุ่มคนที่เข้ามาฟื้นฟูและสร้างเมืองฟูกูชิมะขึ้นใหม่ด้วย นับตั้งแต่ปีพ.ศ.2554ประเทศญี่ปุ่นได้เปลี่ยนไป การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นอย่างเงียบๆ มันยากที่จะหยิบยกความกลัวหรือความรู้สึกต่างๆ ของผู้คนที่เกี่ยวข้องขึ้นมาให้เห็นภาพอย่างชัดเจน เนื่องจากความรู้สึกเหล่านั้นมันถูกซ่อนเร้นเหมือนกับ สารกัมมันตภาพรังสีจากโรงไฟฟ้าวฟูกูชิมะที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา

เหตุการณ์แผ่นดินไหวเมื่อปีพ.ศ.2554 ทำให้เราเห็นว่าสังคมญี่ปุ่นอยู่ในภาวะที่ต้องพึ่งพิงพลังงานนิวเคลียร์ แต่ก็เหมือนกับที่ฉันกล่าวไปแล้วว่าความหวาดกลัวที่มีต่อสารกัมมันตภาพรังสี หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คืออาวุธนิวเคลียร์ ได้แพร่กระจายอยู่อย่างไร้ตัวตน ถ้าตามแนวคิดที่ว่านี้ ผลงาน 10 Places in Tokyo อาจจะเผยให้เราเห็นความจริงแห่งความกลัวที่คนญี่ปุ่นรู้สึก ถึงแม้ว่าความหวาดกลัวเหล่านั้นจะไม่สามารถถูกขจัดจาก

บริบทนี้ ผลงานชิ้นนี้ทำให้ฉันนึกถึงภาพยนตร์เรื่อง I Live in Fear (Ikimono no Kiroku) ผลงาน กำกับของ อากิระ คูโรซาว่า เมื่อปีพ.ศ.2498 คูโรซาว่าสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้จากผลกระทบที่เกิดขึ้น จากการทดลองระเบิดไฮโดรเจนที่เกาะบิกินี ปีพ.ศ.2497 ซึ่งก่อให้เกิดการรั่วไหลของสารกัมมันตภาพรังสี จำนวนมาก เรือประมงของญี่ปุ่นที่ชื่อว่า Lucky Dragon 5 โดนกัมมันตภาพรังสีซึ่งทำให้ลูกเรือคนหนึ่งเสียชีวิตจากเหตุการณ์นั้น ภาพยนตร์เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงวิธีการเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหาเรื่องนิวเคลียร์ที่มีให้เห็นอยู่ทั่วโลก ชายสูงอายุตัวละครหลักในเรื่องผู้ซึ่งจมอยู่กับความหวาดกลัวระเบิดปรมาณู และการรั่วไหลของสารกัมมันตภาพรังสี เขาพยายามที่จะอพยพไปประเทศบราซิลแต่ก็ถูกห้ามจากครอบครัวของเขาจากความสับสนวุ่นวายที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เขาจุดไฟเผาโรงงานตัวเองก่อนที่จะถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช เขาจึงมองไปที่ดวงอาทิตย์และร้องตะโกนว่า “โลกกำลังลุกไหม้” สัญลักษณ์ธรรมชาติดังความ เป็นมนุษย์ถูกนำเสนออย่างชัดเจน ว่าเราในฐานะของคนต้องตั้งคำถามว่าใครกันแน่ในที่นี้ที่วิกฤต

ฉันประทับใจกับความรวดเร็วที่คูโรซาว่าตอบสนองต่อเหตุการณ์การทดลองระเบิดไฮโดรเจนที่เกาะบิกินี และผลกระทบที่เกิดขึ้น ในขณะเดียวกันผลงานของสุทธิรัตน์เองสำหรับฉันแล้ว มันเหมือนกับว่ากำลังตั้งคำถามเชิงวิพากษ์กับความเป็นจริงในโลกร่วมสมัยของประเทศญี่ปุ่นอย่างไม่อ้อมค้อม ฉันประหลาดใจที่ผลงานของเธอเกือบจะถือได้ว่าเป็นผลงาน เพียงชิ้นเดียวที่พยายามทำให้เราเห็น ภาพแห่งการสลายสลายของประเทศญี่ปุ่นในปัจจุบัน

อิโรโกะ ทาซากะ ภัณฑารักษ์พิพิธภัณฑสถานภาพถ่ายกรุงโตเกียว
แก้ไขภาษาอังกฤษ โดย **เจนนิเฟอร์ คิง**
แปลภาษาอังกฤษ-ไทย โดย **แมรี ปานสง่า**

ทีมติดตั้งนิทรรศการ
Keystone Studio Co.,Ltd